

O

O	simbol chimic pentru oxigen.
O.A.D.	abr. incidență oblică anterioară dreaptă (în radiografia toracelui).
O.A.S.	abr. incidență oblică anterioară stângă (în radiografia toracelui).
OBEZ	persoană care prezintă obezitate.
OBEZITATE	(lat. <i>obesitas</i> - <i>îngrășare</i>), acumulare excesivă, mai mult sau mai puțin generalizată, de țesut adipos, ceea ce duce la o creștere a greutateii cu peste 25 % față de normal, poate fi de origine endogenă sau exogenă.
OBIECTIV	<ol style="list-style-type: none"> 1. se spune despre simptomele care pot fi percepute de un observator, altul decât bolnavul însuși; 2. lentilă sau sistem de lentile care, la o lupă sau un microscop, este situat de partea obiectului de examinat.
OBIȘNUINȚĂ	starea organismului care devine treptat, mai puțin sensibil la un medicament; obișnuință la excitații multiple (acomodație).
OBLIC	v. mușchiul marele oblic și mușchiul micul oblic al abdomenului.
OBLITERANT	<ol style="list-style-type: none"> 1. care acționează pentru a (se) oblitera (șterge, dispere); 2. care astupă, îngustează un vas de sânge.
OBNUBILARE	stare patologică manifestată prin amețeli, prin pierderea temporară a conștienței.
OBRAZ	regiunea laterală a feței cuprinsă între orbită, în sus și marginea inferioară a mandibulei, în jos.
OBSEDANT	care preocupă cu stăruință și se impune în mod irezistibil atenției subiectului.
OBSERVAȚIE	metodă de investigație în patologie și zootehnie etc., în cercetarea științifică în general, caracterizată prin constatarea simplă a faptelor și înregistrarea lor.
OBSESIE	gândire cu preocupare permanentă și cu caracter chinuitor, care se impune spiritului subiectului în orice moment, în ciuda caracterului ei absurd, obsesia este sursă de angoasă.
OBSTETRICĂ	specialitate în medicină care se ocupă cu studiul proceselor patologice din organismul femel începând cu momentul fecundației până la sfârșitul perioadei puerperale.
OBSTETRICAL	care se referă la obstetrică.
OBSTRUCȚIE	astupare, gâtuire a unui canal, a unui vas de sânge, oprind sau împiedicând circulația normală a substanțelor din organism.
OBSTRUCȚIA FARINGELUI	sin. <i>ocluzie faringiană</i> –reducerea de diferite grade a lumenului faringian, prin corpi obturați sau prin ocluzie din exterior (faringită filamentoasă, limfadenomegalii perifarngiene).
OBSTRUCȚIA GUȘII	sin. <i>gușă tare, indigestia ingluvială</i> – este observată după consumul unor furaje de dimensiuni mari, a corpilor străini, în lipsa pietrișului etc.; se manifestă prin abateri, zgribulire, deglutiții în gol, mărirea în volum a gușii etc.

OBSTRUCȚIE ESOFAGIANĂ	mai frecventă la taurine, după consumul furajelor rădăcinoase sau fructelor netocate, al știuleților de porumb etc.; se manifestă prin colici flase, salivatie abundentă, meteorism ruminal, senzație de obstacol la sondaj.
OBSTRUCȚIE INTESTINALĂ	1. sin. <i>coprostază, sindrom de ocluzie intestinală</i> , sindrom caracterizat prin lipsa defecării; 2. blocarea din interior a lumenului intestinal, prin enteroliți, fecaloame, corpi străini etc., cu reducerea sau suspendarea tranzitului și defecării, colici, vomitări, meteorism etc.
OBTURATOR	1. placă sau dispozitiv destinat să împiedice accesul printr-o deschizătură; 2. care servește la astuparea unei deschizături; în anatomie, membrană obturatoare.
OBTURATORIE (ARTERĂ)	arteră parietală, ieșind din bazin prin gaura obturată și distribuind colaterale mușchilor coapsei.
OBTURAȚIE	acțiunea de a umple o carie dentară cu o materie solidă.
OCCIPITAL	care se referă sau ține de occipital. ex. regiunea occipitală, protuberanță occipitală; os lat, impar și median, situat în partea posterioară și inferioară a craniului.
OCCIPITO-CERVICAL	care se referă la occiput și regiunea cervicală.
OCCIPUT	partea posterioară și inferioară a craniului și capului.
OCEL	(lat. <i>ocellus – ochi mic</i>), receptor elementar de lumină, prezent la nevertebrate; la insecte, ocelii sunt de două tipuri: oceli dorsali sau primari (în număr de până la 3) specifici adulților și nimfelor, și oceli laterali, care se întâlnesc de regulă, la larve.
OCHI	organ al vederii constituit din globul ocular și diversele medii pe care le conține; este situat în orbită și legat de creier prin nervul optic.
OCITOCIC	cu efect de stimulare a contracțiilor uterine.
OCITOCINĂ	hormon secretat de lobul posterior al hipofizei; are o structură polipeptidică ciclică, fiind constituit din opt aminoacizi.
OCLUZAL	care se referă la ocluzia dentară.
OCLUZIE	1. apropierea marginilor unui canal, orificiu sau ale unei fante naturale, determinând închiderea lor, care poate fi fiziologică și trecătoare sau patologică, ireversibilă, atunci când pereții se lipesc; 2. situație de contact între dinții superiori și inferiori, când cele două maxilare sunt apropiate.
OCLUZIE ESOFAGIANĂ	jena sau surprinderea tranzitului esofagian, prin modificări ale pereților esofagului sau prin acțiuni mecanice externe.
OCLUZIE INTESTINALĂ	oprirea mai mult sau mai puțin completă, bruscă sau progresivă, a tranzitului intestinal, poate fi de natură mecanică sau de natură funcțională.
OCLUZOVESTIBULAR	care se referă la fețele ocluzale și vestibulare ale unui premolar sau molar.
OCTOPLOIDIE	formă de euploidie manifestată prin existența a opt seturi de cromozomi în nucleul celulei.
OCULAR	1. care se referă la ochi, mai ales ca entitate anatomică; 2. partea sistemului optic al microscopului prin care se examinează preparatul.
OCULOGIR	care comandă mișcările de ansamblu ale globilor oculari și, în mod special, rotația lor.
OCULOMOTOR	care se referă la mișcările globilor oculari sau care le determină.
OCULOPALPEBRAL	care se referă la ochi și pleoape.
ODDI (SFINCTERUL)	sfînter care înconjoară ampula Vater (canalul comun coledocopancreatic) în grosimea carunculei mari a duodenului.
ODDIPATIE	leziune care interesează sfînterul Oddi sau îi încetinește funcția.
ODDITĂ	inflamația sfînterului Oddi.
ODINOFAGIE	dificultatea deglutiției, însoțită de durere.

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R.T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Boboloaca I.*

ODONATE	ordin (<i>Odonata</i>) de insecte din care fac parte libelulele; au două perechi de aripi membranoase, transparente, cu aspect sticlos, ochi foarte mari, fiind bune zburătoare; sunt carnivore; larvele sunt acvatice și au metamorfoza incompletă.
ODONTOBLASTE	(gr. <i>odous</i> – dinte; <i>blastos</i> – mugure, germen), celule care, prin secreția lor, formează dentina; la vertebrate se găsesc în pulpa dentară.
ODONTALGIE	durere localizată la un organ dentar (dinte și elementele lui de susținere).
ODONTOGENĂ	care provine dintr-un dinte sau din țesuturile care îl înconjoară.
ODONTOLOGIE	studiul dinților și bolilor acestora și, prin extensie, medicina dentară.
OEDIP (COMPLEXUL)	ideea pe care un copil și-o face despre poziția pe care el o ocupă în triunghiul format din el însuși și cei doi părinți ai săi și care se traduce cel mai adesea printr-un atașament excesiv față de părintele de sex opus, însoțit de rivalitatea ostilă pentru părintele de același sex.
OESTRADIOL	sin. <i>dihydrofoliculina naturală</i> – produs de foliculul ovarian, de placentă, cortico-suprarenală și placentă.
OESTRIDE	familie de diptere, cu larve parazite, cum sunt cele din genul <i>Gastrophilus</i> la cabaline, cele de <i>Oestrus</i> în sinusuri la ovine, de <i>Hipoderma</i> etc.
OESTROGEN	substanță care facilitează sau provoacă apariția oestrului la femelele castrate, distingându-se oestrogeni naturali și de sinteză.
OESTRONĂ	foliculină.
OESTROZĂ	boală parazită provocată de oestrerii.
OESTRU	(gr. <i>oistros</i> – dorință, impuls) vezi estru.
OFICINAL	1. care este folosit în farmacie pentru prepararea diferitelor produse; 2. se spune despre un medicament al cărui mod de preparare este indicat în Codex și care, în general, se găsește gata preparat de farmacist.
OFIURIDE	clasă (<i>Ophiuroidea</i>) de echinoderme, care au formă de stea, dar spre deosebire de asteride au brațele lungi, serpentiforme, simple sau ramificate, bine delimitate de partea centrală a animalului, care este ca un disc; se reproduc sexuat și prin sciziparitate.
OFTALM..., OFTALMO...	prefix de origine greacă, în relație cu ochiul.
OFTALMIA ZĂPEZILOR	inflamația corneei și conjunctivei, provocată de razele ultraviolete, în regiuni muntoase înalte.
OFTALMIC	care se referă la ochi, care este în relație cu ochiul.
OFTALMIC (NERV)	ramură a nervului trigemen, ieșind din craniu prin marea fisură sfenoidală, pentru a se divide în interiorul tecii orbitare în trei nervi: frontal, lacrimal și nasociliar.
OFTALMICA EXTERNĂ	(arteră), ramură colaterală a arterei maxilare care pătrunde în teaca orbitară.
OFTALMOLOGIE	(gr. <i>ophthalmos</i> – ochi; <i>logos</i> - știință), ramură a științelor medicale care se ocupă cu bolile ochiului și ale anexelor acestui organ.
OFTAMIE SIMPATICĂ	inflamația ochiului sănătos, survenită după o rănire a celuilalt ochi.
OFTAMODINAMOMETRIE	măsurarea presiunilor intraoculare cu ajutorul unui aparat numit oftalmo-dinamometru.
OFTAMOMETRU	aparat ce măsoară gradele de curbură ale corneei, pentru determinarea astigmatismului.
OFTALMOPLASTIE	intervenție de chirurgie plastică asupra globului ocular și anexelor sale.
OFTALMOPLEGIE	paralizia mușchilor oculari.
OFTALMOSCOPIE	instrument de bază în oftalmologie, care permite să se observe interiorul globului ocular.
OFTALMOSCOPIE	examenul fundului de ochi cu ajutorul oftalmoscopului.

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R.T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Boboloaca I.*

OGLINDA BOTULUI	sin. <i>oglanda nasului</i> ; mică suprafață circumscrișă, situată în partea anterioară a feței, care face corp comun cu buza superioară la taurine, în care se găsesc numeroase glande serose care mențin botul în permanență umed.
OLEAGINOS	care conține ulei sau ce seamănă cu acesta.
OLECRAN	(gr. <i>oleni – cot, karinon - cap</i>), apofiza posterioară și verticală a extremității superioare a osului cubitus, care, împreună cu apofiza coronoidă, formează marea cavitate sigmoidă ce se articulează cu trohlea humerusului, pe ea se inseră tendonul mușchiului triceps brahial.
OLEUM	sin. ulei.
OLFACTIV	(lat. <i>olfactus – a mirosi</i>), care se referă la miros, ex. mucoasă olfactivă, nerv olfactiv.
OLFACTIVI (NERVI)	firisoare nervoase fine, cu origine la nivelul celulelor olfactorii din mucoasa nazală, care străns în mănunchiuri, străbat lama ciuruită a etmoidului, pentru a pătrunde în lobii olfactivi.
OLIGOAMNIOS	prezența a mai puțin de 200 ml lichid amniotic în cavitatea amniotică intactă, în timpul ultimelor luni de sarcină.
OLIGOANURIE	eliminarea de urină în cantitate redusă sau chiar absentă.
OLIGOASTENOSPERMIE	număr redus de spermatozoizi în spermă (sub 20 milioane /ml), având o motilitate diminuată.
OLIGOCEN	epocă superioară a paleocenului situată în urmă cu circa 40.000.000 -30.000.000 ani; în oligocen a avut loc dezvoltarea mamiferelor superioare.
OLIGOCHETE	clasă (<i>Oligochaeta</i>) de anelide dulcicole și terestre lipsite de parapode și cu puțini cheți; cuprinde viermii inelați, în tegumentul cărora sunt înfiți puțini cheți (peritori chitinoși), ex râmele au corpul segmentat; sunt hermafrodite, având atât gonade femele cât și mascule al căror conținut este vărsat în capsule numite coconi, secretați de către o șă glandulară, <i>clitellum</i> , iar fecundarea se face reciproc între două râme prin schimb de spermatozoizi; se pot înmulți și prin regenerare.
OLIGOCITEMIE	scăderea numărului de eritrocite și leucocite din sânge.
OLIGODENDROGLIE	nevroglicie de tip special, cu ramificații multiple și nodozități pe prelungirile celulare.
OLIGOELEMENT	element chimic (metal sau metaloid) care se găsește în cantitate foarte mică (sub 0,2%) în organisme vii.
OLIGOFAGIE	(gr. <i>oligos – puțin, phagein – a mânca</i>), tip de nutriție bazat pe hrană aparținând aceluiași tip biologic; oligofagia este proprie atât paraziților care își schimbă gazda, cât și animalele ihtiophage, insectivore etc.
OLIGOFRENIE	sin. debilitate mintală; stare patologică a omului, caracterizată prin dezvoltarea incompletă și întârziată a facultăților psihice.
OLIGOGENE	sin. gene majore; gene situate în același locus asociate cu un efect fenotipic pronunțat, evident; efectul lor se manifestă sub forma unei discontinuități, prin fenotipuri net diferențiate.
OLIGOGENIC	(gr. <i>oligos - puțin</i>), despre o caracteristică ereditară, care este controlată de un număr mic de gene.
OLIGOHEMIE	(gr. <i>oligos – puțin, haima -sânge</i>), reducerea masei totale de sânge.
OLIGOMENOREE	reducere a frecvenței menstruației, întâlnită înainte de menopauză, în unele boli endocrine etc.
OLIGOSPERMIE	scădere a numărului de spermatozoizi din lichidul seminal.
OLIGOZAHARID	substanță chimică zaharidică cu număr redus de oze.
OLIGOZOMIC	organism aneuploid, deficient pentru unul sau mai mulți cromozomi.

OLIGURIE	diminuarea secreției urinare până la mai puțin de 500 ml/24 h.
OLIVA BULBARĂ	fiecare din cei doi nuclei cenușii din bulbul cerebral, în conexiune cu căile vestibulare și cerebeloase.
OLIVAR	1. cu formă de olivă; 2. care se referă la oliva bulbară.
OLLIER-THIERSCH (GREFA)	grefă cutanată practică cu bandelele dermoepidermice, mai voluminoase decât grefonii epidermici.
...OM	particulă greacă pentru tumoră: epiteliom, carcinom, sarcom, fibrom.
OMAG	(<i>Aconitum napellus</i>) plantă perenă din familia <i>Ranunculaceae</i> – plantă toxică pentru animale, conține aconitină.
OMARTRITĂ	inflamația articulației umărului (artrită scapulohumerală).
OMASUM	sin. foios –compartiment prestomacal la mamiferele rumegetoare, situat pe traiectul digestiv între rețea și cheag, prezentând un aspect sferoidal turtit și mucoasa cu pliuri mari sistematizate în patru categorii în funcție de dimensiunile lor.
OMBILICALĂ (ARTERA)	colaterală a arterei hipogastrice (taurine, suine) detașată aproape de originea hipogastrice, emițând pe traiect o arteră uterină (la femelă) sau deferențială (la mascul) și terminându-se cu ramuri vezicale craniale (pentru vezica urinară).
OMBILIC	(lat. <i>umbilicus</i>), cicatrice formată după căderea cordonului ombilical, situată în mijlocul peretelui abdominal.
OMBILICAT	care prezintă o depresiune centrală ce amintește de ombilic.
OMENTECTOMIE	rezeția parțială sau totală a marelui epiploon.
OMENTITĂ	inflamația epiploonului.
OMENTOPEXIE	fixarea chirurgicală a epiploonului.
OMENTOTOMIE	incizie a părții înalte a marelui epiploon, pentru a se căpăta acces la bursa omentală.
OMFALITĂ	inflamația ombilicului și a cordonului ombilical.
OMFALOPAG	monstru dublu monoomfal.
OMFALOPATIE	boală a ombilicului sau a unora dintre componentele lui.
OMFALOTOMIE	secționarea cordonului ombilical.
OMNIVOR	(lat. <i>omnis – tot; vorare – a mânca, a devora</i>), care se hrănește atât cu țesuturi vegetale cât și animale. Termen incorect, care ar însemna și mâncător de oameni; termenul corect este multivivor.
OMOLOG	1. se spune despre doi cromozomi care formează o pereche, 2. se spune despre substanțe chimice asemănătoare.
OMOGEN	cu structură uniformă, constituit din elemente de același fel sau repartizate uniform.
OMOPLAT	os lat, triunghiular, de grosime redusă, situat pe partea posterioară și superioară a toracelui, în dreptul primelor șapte coaste.
OMUL DE NEANDERTHAL	specie (din genul <i>Homo</i>) de om primitiv, din perioada paleolitică, al cărui schelet fosil a fost găsit pentru prima dată în anul 1856 în valea Neanderthal, în Germania și care a trăit acum circa 150.000 de ani, fiind caracterizat printr-o mare variabilitate; astfel, la unii neanderthalezi lipsea osul bărbii, erau scunzi, aveau cap mare, arcadele supraorbitare proeminente și o poziție, în mers, aproape erectă.
ONC..., ONCO...	prefixe grecești, având dublu sens: de mare (tumoră, masă) și croșet.

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R.T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Boboloaca I.*

ONCHOCERCOZĂ	boală parazitară produsă de filaria <i>Onchocerca volvulus</i> , observată în Africa și America Centrală, caracterizată prin mici noduli subcutanați conținând parazitul, erupție pruriginoasă și leziuni oculare.
ONCOCIT	celulă voluminoasă, cu multă citoplasmă granuloasă, care se găsește în epiteliul canalelor sau acinilor glandelor salivare, ale tiroidei și paratiroidelor și ale mai multor parenchimuri glandulare.
ONCOCITOM	tumoră cu structură glandulară, de obicei benignă, având localizare diversă: tiroidă, bronhii, glande salivare, rinichi.
ONCOGEN	sin. cancerigen; favorizează apariția de tumori.
ONCOLOGIE	studiul tumorilor și, prin extensie, a cancerelor; specialistul se numește oncolog.
ONCOSTATIC	care oprește evoluția unei tumori.
ONGLON	porțiunea acoperită de cutia de corn a extremității distale a fiecărui deget, la animalele artiodactile.
ONGULAT	sin. copitat, noțiune folosită pentru denumirea animalelor care prezintă la extremitatea membrelor vârful degetelor învelite într-o cutie de corn.
ONGULIGARD	(lat. <i>ungula</i> – <i>unghie</i> , <i>gradios</i> – <i>a merge</i>), noțiune folosită pentru denumirea animalelor care în deplasare se sprijină pe vârful degetelor.
ONIHIE	inflamația matricei unghiale.
ONIHOFAGIE	obiceiul morbid de a-și roade unghiile.
ONIHOLIZĂ	decolarea unghiei din patul unghial.
ONIHOMALACIE	ramolimentul unghiilor.
ONIHOPATIE	orice afecțiune a unghiilor.
ONIHOREXIS	fragilitate anormală a unghiilor, care se fisurează în lungime.
ONIHOSCHIZIS	decolarea, clivarea sau fisurarea unghiei, de cauză traumatică sau patologică.
ONIHOZĂ	orice tulburare distrofică a unghiilor.
ONIRIC	care se referă sau care se aseamănă cu visul.
ONIRISM	stare delirantă subacută sau acută, caracterizată prin halucinații vizuale, halucinații ale sensibilității generale sau ale simțurilor sau sensibilității musculare.
ONIXIS	inflamația patului unghial, cel mai des cronică, cu ulcerare și fungozități: forma tipică este unghia încarnată.
ONTOGENEZĂ	(gr. <i>on</i> , <i>ontos</i> – <i>ființă</i> , <i>existență</i> ; <i>genesis</i> – <i>descendență</i> , <i>generație</i>), serie de transformări suferite de un organism animal sau vegetal, începând cu perioada concepției, trecând prin dezvoltarea embrionară și până la realizarea formei sale definitive, aceste etape reproduc în esență pe cele ale filogenezei.
OOCIT	(gr. <i>oon</i> – <i>ou</i> ; <i>kytos</i> - <i>celulă</i>), celulă sexuală femelă, diploidă, cu 2n cromozomi, la animale, în care are loc meioza pentru formarea ovulelor.
OOFAG	care se hrănește cu ouă.
OOGAMIE	(gr. <i>oon</i> + <i>gamos</i> - <i>căsătorie</i>), proces sexual în care are loc unirea unui gamet femel, mare și imobil, cu un gamet mascul, mic și mobil; o asemenea reproducere sexuată este caracteristică pentru metazoare și pentru unele plante.
OOGENEZĂ	formarea, dezvoltarea și maturarea gametului femel sau ovulului.
OOGON	organul sexual femel de reproducere, la unele talofite, care conține câteva oosfere; celule ale ovarului care suferă diviziuni mitotice frecvente și din care se pot forma oocite.

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R.T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Boboloaca I.*

OOSFERĂ	gametul femel, la plante; rezultă în urma meiozei și este situată în sacul embrionar, la polul micropilar; din unirea oosferei cu o spermă rezultă zigotul.
OOSPOR	(zigot, ou), spor de rezistență, format în urma fecundării oosferei, la unele plante.
OOTECĂ	1. pungă secretată de femelele unor insecte în care sunt închise ca într-un pachet ouăle; 2. sporangiu.
OPAC	care nu lasă să treacă lumina sau razele X.
OPACIFIERE	1. injectarea unui produs de contrast într-un organ cavitătar sau într-un conduct, pentru a le face vizibile și să le muleze contururile în cursul examenului radiologic; 2. orice leziune cicatriceală care modifică transparența normală a corneei sau a cristalinelor.
OPACITATE	1. calitatea unei substanțe sau a unui mediu de a rămâne impenetrabil la trecerea luminii sau a altor radiații; 2. în radiologie, imagine a unui țesut, total sau parțial opac la raze X.
OPERAȚIE	intervenție chirurgicală practică pe un organism viu, cu ajutorul unor instrumente care permit o cale de acces în câmpul operator.
OPERATOR	genă (segment de ADN dintr-un operon) care, prin interacțiunea cu un represor specific, poate controla funcționarea uneia sau câtorva gene structurale.
OPERCUL	1. structură animală destinată acoperirii unei deschizături și având deseori formă de capac, 2. în anatomie, punte de substanță nervoasă albă care acoperă sau unește unele circumvoluțiuni cerebrale. 3. în parazitologie, căpăcel care se găsește în polul superior al ouălor paraziților din genul <i>Fasciola</i> .
OPERON	model propus de F. Jacob și J. Monod, în 1961, pentru mecanismul genetic al reglării sintezei proteinelor; segment de acid dezoxiribonucleic, din a cărui transcripție rezultă o singură moleculă de acid ribonucleic, cu rol de mesager policistronic, care dă naștere prin traducere la mai multe proteine independente.
OPIACEU	care conține opium.
OPIOMANIE	intoxicație cronică provocată de folosirea repetată a opiului, mai ales sub formă de inhalare din pipă.
OPISTOTONUS	1. (gr. <i>opisthen</i> – spre înapoi, <i>tonos</i> - tensiune), încurbarea dorsală a regiunii cervicale, cu deucerea capului pe spate, în urma contractării tonice a extensorilor capului și gâtului; 2. întindere forțată a extremităților, din cauza contractării extensorilor, în anumite cazuri de tetanos.
OPIU	suc gras obținut prin incizia, înainte de maturare, a fructului unei varietăți de mac, ce conține mai mulți alcaloizi, se folosește ca sedativ și analgezic, este un stupefiant care produce toxicomanie.
OPPENHEIM (MERSUL)	tip de mers observat în scleroza în plăci, caracterizat prin oscilații neregulate ce afectează capul, trunchiul și membrele.
OPRESIUNE	impresia sau senzația de jenă respiratorie.
OPSIURIE	întârzierea emisiunii de urină după masă, datorită încetinirii resorbției intestinale, simptom descris în hipertensiunea arterială.
OPTIC (NERV)	sin. perechea I de nervi cranieni, nervul ochiului; fascicul nervos-gros, cu origine la nivelul retinei străbătând gaura optică de la nivelul hiatusului orbital.
OPTICĂ	1. care se referă la vedere; 2. ramură a fizicii care studiază legile luminii.
OPTOMETRIE	ansamblul procedurilor subiective care permit măsurarea acuității vizuale, mai ales cu privire la viciile de refracție (astigmatism, miopie, hipermetropie).

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R.T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Boboloaca I.*

OPTOTIP	literă, caracter sau figură care servește la măsurarea acuității vizuale, prezentate sub formă de tablou, în serii succesive, de înălțimi diferite.
ORAL	<ol style="list-style-type: none">1. care are relații sau raporturi cu cavitatea bucală;2. mod de administrare a medicamentelor; pe cale bucală (gură).
ORB	care este lipsit de vedere.
ORBICULAR	în formă de inel. v. mușchiul orbicular al buzelor, al pleoapelor.
ORBITĂ	<ol style="list-style-type: none">1. cavitate osoasă profundă, situată de fiecare parte a foselor nazale, în care se găsește globul ocular și anexele sale;2. în fizică, traiectorie în formă de curbă închisă, parcursă de un corp mobil, care se deplasează sub influența unor forțe centrale.
ORBITONAZAL	care se referă la orbită și la osul nasului sau la nas în general, ex. creasta orbitonazală.
ORBITOTEMPORAL	care se referă la orbită și la regiunea temporală.
ORDIN	unitate sistematică utilizată în clasificarea organismelor, superior familiei și inferior clasei.
ORDONANȚĂ (MEDICALĂ)	sin. rețetă, notă scrisă, dată și semnată de medic, conținând prescripțiile recomandate pentru tratamentul unui bolnav.
ORDOVICIAN	<ol style="list-style-type: none">1. cea de a doua perioadă din paleozoic care începe în urmă cu circa 500.000.000 de ani; este caracterizată prin nevertebrate marine, apar primii pești primitivi nevertebrați etc;2. care se referă la perioada de mai sus sau la formațiile din această perioadă.
OREION	sin. parotidită epidemică; boală infecțioasă relativ benignă provocată de virusul urlian din grupul mixovirusuri; apărând în epidemii restrânse, predominant în anotimpul rece; în mod deosebit la copii.
ORGAN	parte bine individualizată a corpului, destinată să îndeplinească o funcție determinată sau mai multe.
ORGAN DE SIMȚ	organ propriu animalelor, alcătuit din țesuturi caracteristice, înzestrat cu capacitatea de a recepționa anumiți excitanți fizici sau chimici adecvați, din mediul extern sau intern, și care sub forma unor excitații sunt transmise la centrul nervos unde sunt transformate în senzații; funcția unui asemenea organ este simțul; la animalele superioare și la om, organele de simț sunt pielea, ochiul, urechea, nasul, papilele gustative.
ORGANE DE STRIDULAȚIE	organe pentru reproducerea sunetelor, situate pe diferite părți ale corpului, la unele artropode, sunetele stimulează împerecherea.
ORGANE FOTOFORE	formații tegumentare la unii pești marini abisali sau batipelagici; sunt alcătuite dintr-un grup de celule granulare care secretă substanța luminoasă (luciferina), un canal excretor, un strat de celule cu guanină și la exterior un strat de celule cu melanină (melanofori).
ORGANE RUDIMENTARE	organe care și-au pierdut valoarea funcțională în cursul procesului istoric de evoluție a viețuitoarelor; ele iau naștere în stadiul embrionar, dar nu se dezvoltă pe deplin la adult.
ORGANE SUPRABRAHIALE	servește peștilor din grupa <i>Anabantidae</i> pentru a capta aer atmosferic în actul respirației; sunt generate prin transformarea scheletului osos al primului arc brahial într-un țesut spongios.
ORGANIC	<ol style="list-style-type: none">1. care se referă la un organ;2. care este produs de un organ sau de un organism viu, din care rezultă (prin opoziție cu mineral sau anorganic);3. se spune despre o substanță chimică ce conține carbon.
ORGANISM	entitate biologică animală sau vegetală, simplă sau complexă, capabilă să nască, să se dezvolte și să se reproducă.
ORGANISME MEZOSAPROBE	organisme care caracterizează apele în care procesele de autoepurare sunt mai active și oxigenul se găsește în cantități medii.

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R.T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Boboloaca I.*

ORGANISME OLIGOSAPROBE	organisme care caracterizează apele curate, fără substanțe organice în descompunere și cu un conținut normal de oxigen.
ORGANISME POLISAPROBE	organisme prezente în apele puternic impurificate cu substanțe organice și cu o cantitate redusă de oxigen.
ORGANIT	componentă elementară diferențiată din interiorul celulelor, cu excepția nucleului: mitocondrii, centrozom.
ORGANITE CELULARE	formațiuni constitutive permanente ale celulei animale sau vegetale, cu formă, structură și compoziție chimică determinate, îndeplinind anumite funcții în viața celulei.
ORGANIZATOR NUCLEOLAR	regiune a unor cromozomi situată în constricția secundară; este responsabil pentru formarea nucleolului și a ARN-ului ribozomal.
ORGANOGENEZĂ	formarea și dezvoltarea diferitelor organe ale organismului.
ORGANOLEPTIC	(gr. <i>organon</i> – <i>organ</i> , <i>leptos</i> - <i>surprins</i>); caracteristicile unor substanță care pot fi sesizate direct, numi prin organele de simț.
ORGANUL AUDITIV	organ de simț pentru recepționarea sunetelor; la vertebrate (om) este îndeplinit de ureche, care reprezintă segmentul periferic al analizatorului acusticovestibular și care conține aparatele receptoare a două simțuri: simțul auzului și simțul poziției în raport cu gravitatea și accelerația, asigurat prin aparatul vestibular.
ORGANUL LUI WEBER	șir de mici oase care leagă vezica înotătoare cu urechea internă la peștii din grupa <i>Cypriniiformes</i> .
ORHIALGIE	durere testiculară.
ORHIDECTOMIE	ablația unuia sau ambelor testicule.
ORHIDOPEXIE	intervenție ce constă în coborârea unui testicul ectopic în bursa scrotală și și fixarea lui.
ORHIDOPLASTIE	intervenție de chirurgie plastică la nivelul testiculului.
ORHIDOTOMIE	incizia testiculului pentru explorare sau pentru evacuarea unui abces.
ORHIECTOMIE	sin. orhidectomie; extirparea chirurgicală a testiculului.
ORHIEPIDIDIMITĂ	inflamația testiculului și a epididimului.
ORHITĂ	inflamația testiculului.
ORIENTARE	capacitatea unui individ de a se situa în timp și spațiu.
ORIFICIU	deschizătură bine delimitată, care face să comunice un organ, un canal sau o cavitate cu exteriorul sau cu o altă structură anatomică.
ORIGINE	1. (lat. <i>origo</i> , <i>inis</i> – <i>naștere</i> , <i>loc de proveniență</i>), termen utilizat în anatome pentru a indica zona de detașare a unui vas, nerv etc; 2. locul din care provine o boală, un grup de animale, etc.
ORJELET	inflamația acută supurativă, de dimensiuni reduse, care se dezvoltă la marginea pleoapei, la nivelul uneia din glandele sebacee.
ORNITINĂ	aminoacid cu două grupări aminice, care participă în ciclul de formare a ureei (urogeneză); nu intră în structura proteinelor.
ORNITOZĂ	boală infecțioasă a păsărilor, altele decât papagalii, produsă de <i>Chlamydia</i> , transmisibilă la om, v. psitacoză.
ORNITHISCHIA	ordin fosil de reptile, răspândit în mezozoic care a conținut doar specii erbivore.
OROFARINGE	porțiunea medie, bucală, a faringelui, delimitată în sus de vălul palatin, comunică prin istmul gâtului cu cavitatea bucală și prezintă pe părțile laterale amigdalele palatine și pilierii vălului palatin.

ORTEZĂ	aparate destinate să supleze sau să corecteze alterarea morfologică a unui organ, a unui membru sau segment de membru sau să corecteze o deficiență a unei funcții; aparatele de orteză sunt folosite în poliomielită, hemiplegie, scolioze.
ORTODONȚIE	parte a medicinei dentare consacrată prevenirii și tratamentului pozițiilor defectuoase ale dinților.
ORTOGENEZĂ	1. (gr. <i>orthos</i> – drept, rectiliniu; <i>genesis</i> – origine, naștere) în biologie, evoluție a speciilor animale ori vegetale într-o direcție orientată, definită, o perioadă lungă de timp, datorită acțiunii unor tendințe inerente din materialul ereditar; 2. în medicină, ontogeneză normală.
ORTOPEDIE	(gr. <i>orthos</i> – drept, <i>paideia</i> – educație, creștere), în medicina veterinară definește aceea parte a chirurgiei care se ocupă cu corectarea viciilor de conformație a copitei și în sens mai larg, cu studiul bolilor copitei în general.
ORTOPNEE	dificultate de a respira în poziție culcată bolnavul fiind obligat să se ridice în picioare sau să stea în șezut. sin. dispnee de decubit.
ORTOPTERE	ordin (<i>Orthoptera</i>) de insecte cu aripile anterioare pergamentoase, cele posterioare late și membranoase și cu picioarele posterioare lungi, adaptate pentru sărit. Sunt terestre, fitofage dăunătoare și păgubitoare.
ORTOPTIC	1. care se referă la vederea binoculară normală; 2. ansamblul procedeeleor de reeducare a ochilor, destinată să corecteze tulburările vederii binoculare și motilității oculare.
ORTOPTIST	specialist optician (nemedic) care practică metode de reeducație a ochiului, adică ortoptica.
ORTOPTOSCOPIE	aparat pentru corecția strabismului, prin reeducarea vederii binoculare.
ORTOTROP	(despre un ovul) care este drept, adică funiculul, hilul, chalaza și micropilul se află într-o linie verticală.
ORTOSIMPATIC	component al sistemului neurovegetativ, identificat macroscopic în dublu lanț ganglionar paravertebral de la nivelul căruia se detașează fibre eferente pentru plexurile organice.
ORTOSTATIC	1. care se produce numai în poziție verticală; 2. care ajută la menținerea poziției verticale (ortostatice).
ORTOSTATISM	fenomenul de menținere a corpului în poziție verticală, ortostatică.
OS	(lat. <i>os, ossis</i> – os, <i>oris - gură</i>), fiecare din piesele de consistență dură și de culoare albăstruie, care alcătuiesc scheletul.
OS SESAMOID	oscior, asemănător ca formă cu o sămânță de susan, inclus în tendoanele sau ligamentele mușchilor mamiferelor; la om, în tendoanele mâinii și piciorului.
OSCHEOCEL	1. hernie inghinoscrotală; 2. orice tumoră sau tumefiere a burselor scrotale.
OSCHEOM	tumoră a scrotului.
OSCILAȚIE	mișcarea unui corp care trece în mod regulat prin aceleași poziții cu aceleași viteze.
OSCIOR	fiecare din cele trei oase mici, articulate între ele, care traversează casa timpanului, de la timpan și până la fereastra ovală.
OSEINĂ	proteină de consistență dură, care constituie substanța fundamentală a oaselor adulte, reprezintă aproximativ 30% din greutatea osului, este elaborată de osteoblaști.
OSGOOD-SCHLATTER (BOALA)	tumefiere dureroasă a tuberozității anterioare a tibiei, care poate apare în perioada de creștere; se vindecă spontan.
OSIFICARE	formarea normală a țesutului osos, plecând de la țesutul conjunctiv, fie direct, pe seama unei ciome fibroase, fie prin intermediul unei ciome cartilaginease.
OSIFICAT	care a luat caracterele țesutului osos.

OSLER (MALADIA)	sin. endocardită bacteriană lentă.
OSMOLARITATE	presiunea osmotică exprimată prin cantitatea de molecule-gram prezente într-un litru de soluție.
OSMOTIC	referitor la osmoză.
OSMOZĂ	(gr. <i>osmos – impuls, îndemn</i>), trecerea unui solvent printr-o membrană semipermeabilă care separă două soluții de concentrații diferite, sau o soluție din solventul pur.
OSOS	de natura osului, constituit din os, care se referă la oase și, în general, la schelet.
OSTEALGIE	sin. osteodinie, durere osoasă profundă.
OSTE..., OSTEO...	prefixe de origine greacă folosite în relație cu osul.
OSTEICHTHYES	clasă de pești osoși sau asteoptorigieni; după unele clasificări ar fi formată din două subclase: <i>Actinopterygii</i> și <i>Choanichthyes</i> .
OSTEITĂ	termen generic pentru inflamațiile țesutului osos.
OSTEOARTRITĂ	proces infecțios acut, subacut sau cronic, cu punct de plecare în extremitățile osoase articulare sau în țesuturile moi ale articulației cu evoluție ulterioară osoasă.
OSTEOBLAST	celulă mezenchimală cu aspect variabil, cu nucleu mare, rotund, situat periferic la nivelul țesutului osos, unde secretă materia proteică specifică (oseina).
OSTEOCALCINĂ	proteină a osului, prezentă în concentrație de 10 grame la kilogramul de schelet; are în componență molecule de acid glutamic carboxilate printr-un sistem enzimatic cu vitamina K.
OSTEOCARTILAGINOS	care este constituit din os și din cartilajiu. sin. osteocondral.
OSTEOCIT	celulă constitutivă a țesutului osos matur.
OSTEOCLAST	celulă multinucleată, mare, având rol în resorbția osului.
OSTEOCLAZIE	1. proces de resorbție osoasă prin intervenția osteoclaștilor, 2. metodă chirurgicală ce constă din fracturarea osului pentru a remedia unele diformități sau de a redresa un membru care, după o fractură, s-a consolidat într-o poziție vicioasă.
OSTEOCONDRALE	sin. osteocartilaginos.
OSTEOCONDRIȚĂ	orice afecțiune a cartilajului articular.
OSTEO-CONDRODISPLAZIE	nume generic pentru afecțiunile datorate unei anomalii de creștere sau de dezvoltare a oaselor și cartilajelor.
OSTEOCONDROM	tumoră benignă osteocartilaginoasă, dezvoltată la suprafața unui os lung sau în vecinătatea cartilajului de conjugare.
OSTEOCONDROMATOZĂ	boală articulară ce afectează mai ales cotul și genunchiul, mai frecventă la bărbat, caracterizată printr-o îngroșare viloasă a sinovialei, din care se detașează fragmente osteocartilaginoase ce devin corpi străini în cavitatea articulară.
OSTEOCONDROZĂ	sin. osteocondrită.
OSTEODISPLAZIE	tulburarea de dezvoltare osoasă, caracterizată prin modificarea structurii și densității oaselor, fie sub formă de rarefiere, fie dimpotrivă, de condensare exprimate prin neregularități și alte anomalii ale craniului și coloanei vertebrale.
OSTEODISTROFIE	termen generic pentru afecțiuni osoase caracterizate prin modificarea formei, mărimii, consistenței sau creșterii osului.
OSTEOFIT	excrescență osoasă de țesut spongios, dezvoltată pe seama periostului, în vecinătatea unei articulații afectate de leziuni inflamatorii sau, mai des, de leziuni degenerative.

OSTEOFIBROZĂ	sin. <i>osteita fibroasă deformantă, boala capului mare</i> – boală a animalelor domestice și sălbatice care se manifestă prin îngroșarea oaselor capului și ale membrelor, tulburări locomotorii, dentare etc.
OSTEOGENEZĂ	procesul de formare și dezvoltare a osului.
OSTEOLIT	os fosil.
OSTEOLIZĂ	rezorbția țesutului osos, putând duce la distugerii mai mult sau mai puțin întinse a oaselor.
OSTEOLOGIE	(gr. <i>osteon –os, logos –știință, studiu</i>), parte a anatomiei care se ocupă cu studiul sistematic al scheletului și oaselor componente.
OSTEOM	tumoră benignă formată din țesut osos, localizată de obicei la nivelul scheletului, mai rar intramuscular.
OSTEOMALACIE	înmuiere a scheletului produsă de decalcifiere.
OSTEOMIELITĂ	sin. panosteită; inflamație simultană a oaselor și a măduvei lor, purulentă și necrozantă, datorată stafilococului auriu, rareori celui alb.
OSTEON	unitate de structură a osului compact, formată din lamele osoase concentrice în jurul unui canal Havers.
OSTEONECROZĂ	leziune elementară radiologică osoasă exprimată prin zone întinse sau limitate de condensare sau transparență crescută, produsă de moartea celulară a țesutului osos prin ischemie.
OSTEOPATIE	denumire generică pentru orice boală a sistemului osos.
OSTEOPENIE	diminuarea densității oaselor prin reducerea numărului de osteoblaști.
OSTEOPERIOSTITĂ	termen sub care se definește inflamația simultană a periostului și a țesutului osos din zona corespunzătoare.
OSTEOPLASTIC	1. care se referă la osteoplastie; 2. sin. osteogenic.
OSTEOPOROMALACIE	proces de resorbție și înmuiere a scheletului osos ca urmare a demineralizării osoase.
OSTEOPOROZĂ	proces de resorbție osoasă datorat unor cauze complexe și care au ca urmare demineralizarea osoasă și porozitate prin lărgirea cavitațiilor medulare (canale Havers).
OSTEOSARCOM	tumoră malignă a osului.
OSTEOSCLEROZĂ	îngroșarea osului spongios, care devine compact, cu strâmtarea cavitațiilor medulare.
OSTEOSINTEZĂ	operație chirurgicală prin care se fixează fragmentele osoase ale unei fracturi.
OSTEOSPONGIOZĂ	exagerarea porozităților osului printr-un proces de rarefacție osoasă.
OSTEOTOMIE	intervenție chirurgicală constând din secțiunea unui os în scopul obținerii axării, derotării, alungirii, scurtării sau sprijinului său; fixare și reunire a fragmentelor osoase ale unei fracturi.
OSTIOLĂ	por sau deschidere mică în corpii de fructificare la ciuperci (picnidii, peritecii), la alge (conceptaclu), în antere, prin care sunt eliberați sporii sau polenul, denumirea de ostiolă este dată și spațiului dintre cele două celule ale unei stomate, care se deschide la nivelul epidermei frunzelor și tulpinilor verzi.
OSTIUM	(lat. <i>ostium – ușă</i>), deschidere asemănătoare gurii; deschiderile (porii) în pereții corpului, la spongieri, pe unde intră în cavitatea gastrală apa cu alimentele și oxigenul.
OSUL AMAR	denumire improprie a plăcii cornoase dispusă pe partea ventrală a bazioccipitalului la craniul ciprinidelor; servește împreună cu dinții faringieni la mărunțirea hranei.
OSUL CAPREI	tară dură, cu sediul fix pe maleola inferioară și internă a tibiei, întâlnită la cal; este produsă de traumatisme, surmanaj etc.

OSUL LAPTELUI	apofiză spinoasă a ultimei vertebre dorsale care apare mai proeminentă la vacile din tipul de lapte, cu constituție fină și la cele cu stare de întreținere și sănătate necorespunzătoare.
OTECTOMIE	operație de amputare a urechilor.
OTIC	al urechii.
OTITĂ	termen generic pentru afecțiunile inflamatorii ale urechii.
OTOCIST	(gr. <i>ous, otos</i> – ureche; <i>kystis</i> - vezică), veziculă auditivă sau cu rol în echilibru la nevertebrate.
OTOGEN	o infecție meningiană care survine ca o complicație a unei otite.
OTOLIT	(gr. <i>ous</i> + <i>lithos</i> - piatră), formațiune inertă, bogată în cristale calcare, conținută în endolimfa labirintului membranos și a canalului cohlear.
OTOLOGIE	ramură a otorinolaringologiei (ORL), disciplină medicochirurgicală care studiază afecțiunile urechii în conexiune cu starea cavităților nazosinuzale și bucofaringiene.
OTOMICOZĂ	inflamație a tegumentului conductului auditiv extern și a timpanului, produsă de paraziți vegetali.
OTOREE	scurgerea de lichid purulent din ureche prin conductul auditiv extern, datorită existenței unei otite, unei mastoidite etc.
OTOPLASTIE	intervenție chirurgicală destinată să corecteze defectele congenitale sau dobândite ale pavilionului urechii.
OTORAGIE	scurgere de sânge din conductul auditiv extern.
OTOREE	scurgere de lichid seros, mucos sau purulent, prin conductul auditiv extern.
OTOSCLEROZĂ	afecțiune auriculară caracterizată prin invazia casei timpanului cu țesut cicatricial care înglobează oscioarele (surditate progresivă).
OTOSCOPIE	examenul vizual al conductului auditiv extern, cu ajutorul otoscopului.
OU	1. (lat. <i>ovum; zigot</i> – 2n), sin. zigot celulă ce rezultă din fecundarea unui gamet femel cu cel masculin, 2. în obstetrică, ansamblul produsului de concepție: embrion sau făt, cu anexele lor.
OUĂ OLIGOLECITE	ouăle produse de celenterate, echinoderme, procordate și mamifere și care se caracterizează prin vitelus nutritiv foarte puțin.
OUĂ MEZOLECITE	ouăle produse de amfibieni, viermi anelizi și multe grupe de animale și care se caracterizează prin vitelus nutritiv mai puțin bogat și neseparat de cel formativ.
OUĂ TELELECITE	ouăle produse de păsări, reptile, pești selacieni și teleosteeni și de moluște cefalopode și care se caracterizează prin vitelus nutritiv abundent, separat de vitelusul formativ.
OVALBUMINĂ	albumină cu mare valoare nutritivă, prezentă în albușul de ou, termen care în mod curent se folosește pentru proteinele din albuș: ovalbumina, ovoconalbumina, ovogloulina, ovomucina și ovomucoidina.
OVAR	fiecare din cele două glande genitale femele, situate în bazin, în spatele ligamentelor largi, față de pavilionul trompelor, produc ovule și secretă o parte din hormonii sexuali feminini.
OVARECTOMIE	ablația unuia sau ambelor ovare.
OVARIAN	care se referă la ovar, hormonii ovarieni sunt: estrogenii și progesteronul.
OVARIOHISTERECTOMIE	ablația chirurgicală a ovarelor și a uterului.
OVARIOPATIE	proces morbid, localizat la nivelul ovarului, cu etiologie variată: endocrină, infecțioasă, traumatică, carențe alimentare și vitamino-minerale; constituie cauza frecventă a infertilității.
OVARIOPEXIE	fixarea ovarului la peretele pelvin.

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R.T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Boboloaca I.*

OVARIOTESTIS	sin. <i>ovotestis</i> –formă de hermafroditism caracterizat prin existența unei gonade compuse în care se găsește atât țesut ovarian cât și țesut testicular.
OVARIOTOM	instrument chirurgical, special conceput, folosit în ovariectomie.
OVARIOTOMIE	1. rezeecția parțială a unui ovar pt. îndepărtarea unui chist sau unei tumori; 2. sin. impropriu pentru ovariectomie.
OVARITĂ	inflamație acută sau cronică a ovarului.
OVICID	(lat. <i>ovum, ovi –ou; caedere –a ucide</i>) substanță care are proprietatea de a distruge ouăle insectelor, acarienilor etc.
OVIDUCT	canal care servește la evacuarea ovulelor din ovar sau din celom spre exterior; la mamifere, oviductul, denumit trompă uterină, se deschide în uter, iar la pești, amfibieni, păsări se deschide în cloacă.
OVIGER	(lat. <i>ovum – ou, gennan – a produce</i>), țesut sau zonă unde se formează ovulele.
OVIPAR	care depune ouă ce trebuie eclozionate pentru dezvoltarea embrionului.
OVIPOZITOR	organ extern, la insectele de sex femel, de origine tegumentară, obișnuit în formă de tub, mai lung sau mai scurt, care poate să fie înfipt în diferite substraturi și prin lumenul căruia ouăle pot fi eliminate și depuse în locuri inaccesibile, inclusiv în corpul altor organisme.
OVOCIT	celulă germinală femelă, situată în grosimea parenchimului ovarian, rezultând din transformarea unei ovogonii și din care derivă ovulul.
OVOGENEZĂ	formarea, dezvoltarea și maturarea celulelor sexuale feminine în ovar.
OVOGLOBULINĂ	tip de proteină care intră în structura albușului de ou.
OVOGONIE	prima celulă sexuală formată în cursul ovogenezei, pornind de la celulele epiteliului germinativ ovarian, ovogonia se transformă în ovocit.
OVOMUCOID	glicoproteidă existentă în albușul de ou.
OVOSCOPI	aparat utilizat în avicultură pentru a determina mărimea și forma camerei de aer a ouălor, mobilitatea gălbenușului, starea șalazelor, fazele dezvoltării embrionare din ouăle supuse incubației.
OVOTESTIS	organ caracteristic unor animale hermafrodite, care funcționează atât ca ovar cât și ca testicul.
OVOTRANSFERINĂ	metalproteidă care conține fier; este localizată în albușul de ou și are rol în transportul fierului.
OVOVITELINE	fosfoproteide existente în gălbenușul de ou; conțin peste 2% fosfor și sunt, de regulă, asociate cu lecitinele.
OVOVIVIPAR	care formează ouă ce rămân în oviducte, tot timpul necesar pentru dezvoltarea embrionului; embriogeneza are loc pe seama organismului matern, de care embrionul rămâne separat prin membranele oului.
OVUL	preparat farmaceutic de formă ovoidă sau sferică; conține diferiți compuși activi și se administrează pe cale vaginală.
OVUL	1. (lat. <i>ovum - ou</i>), la plante (gimnosperme și angiosperme), structură care, după fecundarea oosferei, se dezvoltă în sămânță; 2. la animale, ovulul reprezintă gametul femel care se dezvoltă în ovar și are o masă citoplasmatică bogată, vitelusul, și un nucleu haploid (n).
OVULAȚIE	fenomen complex neuroendocrin prin care se înțelege dehiscența foliculului matur și expulzarea ovocitului împreună cu celule foliculare din teaca internă și lichid folicular; are un caracter ciclic.
OXALAT	orice sare sau ester de acid oxalic.

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R.T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Boboloaca I.*

OXALEMIE	prezența în sânge de acid oxalic sau oxalați, concentrația normală este de 2 mg la litrul de plasmă.
OXALURIE	prezența în urină de acid oxalic, mai ales sub formă de săruri de calciu.
OXICARBONAT	care este combinat cu oxidul de carbon; care este produs de oxidul de carbon.
OXID	orice compus al oxigenului cu un corp simplu, o moleculă organică sau un radical.
OXIDARE	<ol style="list-style-type: none">1. combinația unei substanțe chimice cu oxigenul;2. creșterea valenței unui cation sau scăderea valenței unui anion;3. în sens mai larg, pierderea hidrogenului de către o substanță sau de electronii unui atom.
OXIDAT	care a suferit o oxidare.
OXIDAZĂ	enzimă care catalizează oxidarea prin transferul hidrogenului din substrat direct pe oxigenul molecular.
OXIDOREDUCERE	reacție în care se efectuează simultan, prin schimb de electroni, oxidarea unei substanțe și reducerea celeilalte în reacție.
OXIDOREDUCTAZE	clasă de enzime care catalizează reacțiile de oxidare și reducere prin: transfer de electroni, transfer de hidrogen, combinare cu oxigenul molecular etc. ex. dehidrogenaze, citocromoxidaza.
OXIFIL	sin. eozinofil.
OXIFORICĂ	capacitatea sângelui de a transporta oxigenul către diferitele țesuturi, datorită hemoglobinei din eritrocite care fixează oxigenul.
OXIGEN	element chimic, gaz incolor, inodor și insipid, ușor solubil în apă, foarte răspândit în natură, fiind constituint al atmosferei, al scoarței terestre și al organismelor animale și vegetale; joacă un rol fiziologic esențial în respirație și în procesele metabolice ale tuturor organismelor animale și vegetale.
OXIGENARE	fixarea oxigenului pe un corp organic.
OXIGENAT	care conține oxigen sau îl poate degaja;
OXIHEMOGLOBINĂ	care a fost tratat cu oxigen sau cu o substanță capabilă să îl furnizeze.
OXIMETRIE	metodă rapidă de determinare a saturației sângelui cu oxigen, bazată pe diferența absorbției luminii roșii de către oxihemoglobină și respectiv hemoglobina redusă și realizat cu ajutorul oximetrului, folosind un sistem fotoelectric.
OXISTEROID	nume de ansamblu pentru cetosteroizi și hidroxisteroizi.
OXITETRACICLINĂ	antibiotic cu spectru larg de acțiune, izolat din culturi de <i>Streptomyces</i> , administrat pe cale orală sau locală în infecții acute streptococice, stafilococice, pneumococice, colibaciloze, infecții urinare, infecții cutanate.
OXIUR	vierme nematod, parazit al intestinului mamiferelor; mai ales <i>Enterobius vermicularis</i> , care este un vierme alb, foarte mic, filiform și care parazitează intestinul omului.
OXIURAZĂ	boală parazitară din cele mai frecvente determinată de oxiuri.
...OZĂ	sufix pentru boli neinflamatorii sau o stare sau condiție, uneori cu ideea de exces.
OZE	sin. monozaharide; glucide simple conținând în moleculă un număr relativ mic de atomi de carbon și care nu pot fi hidrolizate în alte componente mai simple cu caracter glucidic; după gruparea chimică funcțională se clasifică în: aldoze (-CHO) și cetoze (>C=O), iar după numărul atomilor de carbon în: trioze, tetraze, pentoze, hexoze etc.
OZENĂ	afecțiune inflamatorie cronică, caracterizată prin atrofia mucoasei, supurație crustoasă și fetidă, mai frecvent în fosele nazale.
OZON	gaz albastru, cu miros caracteristic, foarte oxidant și toxic, prezent în cantitate mică în atmosferă, mai ales la altitudine mare și care poate fi produs prin descărcări electrice în oxigen sau prin acțiunea razelor ultraviolete asupra oxigenului.
OZONOTERAPIE	folosirea terapeutică a unui amestec de oxigen și ozon, sub formă de băi, dușuri, clisme, injecții.